

майка му. А баща му отдавна бѣ загинѣлъ нѣгдѣ далечъ и незнайно кѣдѣ. Вчера положихъ въ черния гробъ милата му майка, която за неговия животъ най-много се грижеше. Учеше го тя да обича домътъ свой, да почита старцитѣ, да пѣе хубави пѣсни, разказваше му хубави приказки; а той всичко това помни, затова е и съ добро сърдце.

Щастливъ бѣше Борисчо при милата си майчица: никаква болѣстъ, никаква грижа тогава не кѣсаше това нѣжно дѣте. Всеѣкакво зло бѣ отстранявано отъ него съ ржката на добрата му майка. Но, изведнѣжъ удари майка му тежкия ударъ на немилостивата смъртъ! И сега, когато природата се пробуди изъ дълбокия сънъ, когато всеѣко живо се радва на гиздавата пролѣтъ, малкия Борисчо голѣма скѣрбъ носи на клетото си сърдце.

Единъ день той дойде на майчиния си гробъ, който бѣ обиколень съ цвѣтя, паднѣ на колѣнѣ и наченѣ да плаче. Плака, рони горчиви сълзи и опрощава се съ гроба, опрощава се съ своята мъртва майчица. Ала никой го не чуваше, никой му се не обади. Най-послѣ поиска да бѣга, да иде у други свѣтъ, да добие наука и да търси добра душа, която да му бѣде друга майка и да го направи добъръ човѣкъ. Станѣ, погледнѣ за послѣденъ пътъ съ тъжно око гроба, въ който е закопана всичката негова радостъ и щастие и трѣгнѣ, безъ да знае да ли ще се повърне пакъ нѣкога на това мѣсто.

Пѣтува бѣдния Борисчо цѣли два дена, безъ да си отпочине и хапне. Умори се и гладътъ захванѣ да го мѣчи; мислѣше си, че е изгубень. Изведнѣжъ отдалечъ забѣлѣжи една воденица,